

strenge, at der dermed var givet en Garanti for, at Hjemstedsbeviser kun bleve givne til saadanne Personer, som virkelig fortjente dem, og at ethvert Misbrug saavidt mulig derved blev afværget. Derfor er der for det Første krævet som Betingelse, at de paagjældende Personer skulle være løste fra Undersaatsforholdet til vedkommende fremmede Stat, og naar de ikke paa fuldkommen lovlig Maade ere udtraadte af Forbindelse med denne, kan der ikke blive Spørgsmaal om, at denne Lov skulde finde Anvendelse paa dem. Dernæst skulle de altsaa være indtraadte i et undersaatligt Forhold til den danske Stat. De skulle ikke blot have taget Bopæl her i Riget, men de skulle ogsaa have taget fast og varigt Ophold her gennem en længere Arrække, nemlig i 5 Aar, saaledes at de Vedkommende paa den mest utvivlsomme Maade have tilkendegivet den Hensigt at ville slutte sig til vor Stat. Endvidere skulle de have vist den fornødne Redebenhed til ogsaa at bære de Byrder, som vor Stat paa lægger sine Borgere, derigjennem at de betimelig have ladet sig optage i Løgsrullen, forsaavidt der i Overensstemmelse med Lovgivningens almindelige Regler kan stilles en saadan Fordring. Endvidere skulle de have vist sig at være i Besiddelse af den økonomiske Selvstændighed, at de have kunnet forsørge sig selv, saaledes at naar de i Løbet af det paagjældende Tidrum have modtaget Understøttelse af Fattigvæsenet, saa skal Udgaaf til Erhvervelse af Hjemstedsbevis ikke være dem aaben. Vi have dog paa dette Punkt i Overensstemmelse med Lovgivningens almindelige Regler ment kun at maatte lægge Vægt paa den Understøttelse, som er ydet af det almindelige Fattigvæsen, men ikke paa den Understøttelse, som er ydet af „De Fattiges Kasse“, eller paa anden Understøttelse. Dernæst have vi ogsaa ment, at Humaniteten kræver, at selv om de Vedkommende paa Grund af enkelte tilstødende Omstændigheder nødsages til at søge siebliffelig Hjælp hos Fattigvæsenet, saa skulde dette dog ikke komme dem til Skade, forsaavidt som de senere skulde være istand til at erstatte den Understøttelse, som de havde modtaget. Endelig maa de ikke isølge deres hele Forhold have gjort sig uverdige til Opnaelsen af det paagjældende Gode, idet de skulle være uberygtede Personer. Under disse Omstændigheder have vi ment, at Billighed krævede at yde dem den Fordel, som Besiddelsen af et Hjemsted og et Hjemstedsbevis medførte, og vi have paa den anden Side ikke kunnet skjønne, at der skulde være nogen Ulempe, som kunde udspringe af Meddelelsen heraf. Dette er, hvad jeg har at bemærke med Hensyn til Lovforslagets første Paragraf.

Quod dernæst angaar Indholdet af Lovforslagets anden Paragraf, da slutter denne sig, om man vil, som et Tillæg til § 4 i Loven om ex-

traordinære Hjemstedsbeviser. Det siges nemlig her, at de Udgifter, som anvendes af Kommunerne til Fattigunderstøttelse for Personer, der ere forsynede med Hjemstedsbeviser, skulle erstattes diase af Statskassen, saafremt den Paagjældende ikke efter almindelige Regler har erhvervet Forsørgelses-hjem her i Riget. Dette er jo ganske vist et Gode for Kommunerne; men vi have dog ment, at denne Regel ikke var tilstrækkelig, forsaavidt som der jo ogsaa kunde blive Spørgsmaal om at yde Fattigunderstøttelse til Personer af dem, som omhandles i Fredstraktatens Artikel 19, selv om de ikke ere forsynede med Hjemstedsbeviser. Dette er jo en Følge af den Omstændighed, at de paagjældende Personer som Indfødte have Ret til at være her i Landet og altsaa ikke kunne udvises, naar de blive trængende. Det er jo laaet fast ved Epistoleretsdom, at f. Ex. en Advising efter Loven af 15de Mai 1875 § 2 ikke kan finde Anvendelse paa de Personer, som ere Indfødte, men kun paa Personer, som ere Ublendinge. Der kan altsaa blive Spørgsmaal om, at en Kommune kan komme til at yde Understøttelse til Personer, som ere Indfødte, uden at de ere i Besiddelse af Hjemstedsbevis. Man maa da i Mangel af andre Regler ty til Plakaten af 28de December 1827 § 1, og en Kommune vil derefter kunne blive pligtig til at tage sig af de paagjældende Personer, selv om de kun have været 1 Aar indenfor Kommunen. Det er jo klart, at dette er en Ubillighed imod Kommunerne, som der er Trang til at afhjælpe, og det følger jo i Grunden ogsaa af Forholdets Natur, at naar Staten saaledes giver Personer Ret til at være her og eventuelt til at faae Understøttelse, uden at de have noget bestemt Forsørgelses-hjem, saa kan man ikke hen-vise dem til nogen Kommune; det er Staten som saadan, der strengt taget maa overtage Forsørgelsen. Denne Ubillighed vil jo strengest og haardest ramme en vis Kreds af Kommuner, navnlig særlig Grændsekommunerne, og det er derfor, at vi have ment ved det foreliggende Lovfor-slag at ville yde dem en saadan Erstatning, som efter Billighed maa tilkomme dem. Det har jo vist sig, at dette ikke blot er en Mulighed, men at det allerede er blevet til Virkelighed, forsaavidt som jo enkelte Kommuner — efter hvad der blev oplyst under Forsørgelses-hjem vedrørende denne Sag — allerede have været uforholdsmæssig bebyrdede i denne Henseende, og der kunde da maaste endog være Spørgsmaal om ligefrem at tillægge dem en Ret til Erstatning af Statskassen. Saa vidt have vi imidlertid ikke ment at burde gaa, forsaavidt som man jo maaste kunde have Betænkelighed derved af Hensyn til Statskassens Læve, og navnlig forsaavidt som Kommunerne muligen derved kunde frittes til ufornødne Udgifter. Af Hensyn hertil have vi formuleret Reglen derhen,